

значеннєвих компонентів, а сфера емоційних переживань потребує емоційного насичення та смислової основи. Отже, створення атмосфери співтворчості і діалогу особистостей буде доцільним засобом впливу.

Серед умов адекватного освітньо-культурного простору можна визначити низку:

- наповнення навчальних програм ціннісним, індивідуально-значимим змістом для студента;
- підвищення суб'єктної ролі студента в педагогічній взаємодії;
- організація співробітництва та діалогічного спілкування в навчально-виховному процесі.

Трансформація традиційної моделі освіти передбачає набуття вагомості дисциплін, спрямованих на вироблення інтелектуального продукту, який можна визначити як «нове знання». Синтез природничо-наукових і гуманітарних аспектів освіти в цьому процесі можна вважати основним механізмом формування вмінь осмислювати навколишнє в ціннісному вимірі.

ЛІТЕРАТУРА

1. Біла книга національної освіти України : вид. 3 / [Т. Ф. Алексеєнко, В. М. Аніщенко, Г. О. Балл та ін.]; за заг. ред. В. Г. Кременя. – К.: Київськ. ун-т ім. Бориса Грінченка, 2011. – 342с.
2. Мистецтво у розвитку особистості: монографія / [Н. Г. Ничкало, І. А. Зязюн, О. М. Отич, С. О. Соломаха та ін.]. – Чернівці: Зелена Буковина, 2006. – 224 с.
3. Отич О. М. Мистецтво у системі розвитку творчої індивідуальності майбутнього педагога професійного навчання : теоретичний і методичний аспекти : монографія / Олена Миколаївна Отич. – Чернівці: Зелена Буковина, 2009. – 752 с.
4. Ціннісні орієнтації [Текст]: аналіз соціально-філософських концепцій Заходу 80-90-х років / А. Т. Гордієнко, В. С. Пазенок, Л. А. Ситниченко та ін.]; відп. ред. А. Т. Гордієнко. – К.: Наук. думка, 1995. – 208 с.

НАЦІОНАЛЬНЕ ВИХОВАННЯ УЧНІВ У ДИТЯЧИХ ХОРЕОГРАФІЧНИХ КОЛЕКТИВАХ

Мартиненко О. В., канд. пед. наук, доцент;

Єфименко Д. В., магістрант

Бердянський державний педагогічний університет, Україна, Бердянськ

Педагогічна система хореографічного колективу має яскраво виражений виховний характер. Роль керівника дитячого хореографічного колективу полягає в організації цілісного педагогічного процесу, в якому формування і розвиток особистості відбуваються у відповідності до змісту, характеру і завдань художньо-естетичного виховання, а також зі специфікою колективної творчості. Однією з важливих виховних задач є національне виховання [2].

Різні підходи дослідників до поняття «національне виховання» (Є. Ануфрієва, А. Бойко, Ю. Завалевського, Л. Лесної, М. Левківського, І. Матюши) дозволили з'ясувати, що – це манера мислення, його склад, його особливості, його своєрідність, тобто це емоційні орієнтації, колективна психологія, спосіб мислення і людини, і у даному випадку, нації.

Мета публікації полягає у висвітленні досвіду народного художнього колективу естрадного танцю «МарЛен» Бердянського ЦДЮТ щодо використання традиційних та інноваційних підходів національного виховання учнів різних вікових категорій.

Національне виховання учнів у колективі «МарЛен» відбувається поетапно і починається з першого року навчання. Так, діти-початківці розвивають музично-рухову координацію, вміння орієнтуватися в просторі, знайомляться з українською музикою та рухами українського танцю за допомогою українського дитячого фольклору (потішки, ігри, казки). Поступове придбання танцювального досвіду дозволяє вивчати нескладні хороводні та сюжетні танці.

Починаючи з шести років, в розклад ансамблю вводяться заняття «Фольклор України», які проводяться на основі змісту авторської навчальної програми Олени Мартиненко «Українська забавлянка». На цих заняттях закріплюються набуті дітьми під час шкільного навчання знання з народознавства (національні символи та обереги, побут українського народу тощо); поширюються уявлення про зміст свят природничо-обрядового циклу, традицій та обрядів; удосконалюються виконавські уміння та навички отримані на заняттях з народно-сценічного танцю (назви українських рухів, жанри та композиційні різновиди українського танцю, регіональні особливостями танцювального мистецтва України тощо). Програма розрахована на чотири роки і передбачає проведення занять і виховних тематичних заходів.

Поетапність та систематичність національного виховання в колективі здійснюється за допомогою традиційних та інноваційних форм і методів роботи. Серед традиційних керівник колективу використовує такі: проведення тематичних занять, ознайомлення з українськими народними традиціями та звичаями, вивчення фрагментів українських свят; показ тематичного відеоматеріалу, присвяченого творчості видатних українських балетмейстерів з подальшим його обговоренням; показ картинок українських костюмів різних регіонів України; вивчення українського танцювального репертуару.

Інноваційні підходи національного виховання педагогічний склад колективу «МарЛен» (керівник, педагоги-репетитори) використовує задля активізації пізнавальних здібностей учнів, корекції недоліків їх особистісного розвитку й виховання, вміння орієнтуватися в соціальному середовищі та національних культурних цінностях. У цілому, інновації керівник колективу пов'язує з підвищеним інтересом дітей до комп'ютерів, активним розвитком інформаційних і телекомунікаційних освітніх технологій, популяризацією сучасних напрямів хореографічного мистецтва.

Аналіз роботи колективу дозволив визначити три групи інноваційних методів:

- інформаційні: бесіди («Державні свята України», «Що таке зелені свята?» та ін.), комп'ютерні презентації про роль хореографії у житті людини («Танок об'єднує людей», «Бойовий гопак» та ін.), відвідування виставок («Україна очима дітей», «Обереги та вишиванки» та ін.), концертних програм з виступами самодіяльних та професійних колективів, творчі завдання типу «Я патріот, бо я...» (намалювати, розповісти словами або танцювальними рухами своє твердження), виставки-презентації захоплень дітей та їх батьків, пов'язані з українським одягом, предметами побуту: «Бабусина скринька», «Самоткані рушники», «Українські прикраси для дівчат» та ін.;
- пізнавальні: тематичні заняття («Ми діти твої, Україно!», «Козацькі забави», «Дівочі посиденьки», «Закарпатські візерунки» та ін.), перегляд зразків танцювальних постановок створених видатними балетмейстерами (П. Вірський, М. Вантух, Я. Чуперчук та ін.), обговорення їх змісту, он-лайн дебати тощо;
- мотиваційні: бесіди («Мої очікування від популяризації українських танців на Міжнародному фестивалі в Туреччині», творчі майстерні («Навчи товариша танцювати гопака», «Тато, мама і я танцюють гопака»), показ інсценівок народних свят («Масляна», «Щедрий вечір»), флешмобів («Діти за відродження нації, діти за майбутнє України!»), показ моделей одягу на українську тематику («Весняний драйв», «Зачіска по українські» та ін.) тощо.

Вважаємо за доцільне продовжувати пошук та апробацію інноваційних підходів до національного виховання дітей в системі позашкільної освіти.

ЛІТЕРАТУРА

1. Зякун Т. Особливості формування національної свідомості молоді на сучасному етапі державотворення / Т. Зякун. – К.: Рідна школа, 2006. – С. 5-6.
2. Мартиненко О.В. Теорія та методика роботи з дитячим хореографічним колективом : навчальний посібник / Олена Володимирівна Мартиненко. – Донецьк : ЛАНДОН-XXI, 2012. – 232 с.

НОВІТНІ ПІДХОДИ ДО СОЦІАЛІЗАЦІЇ УЧНІВ ДИТЯЧИХ ХОРЕОГРАФІЧНИХ КОЛЕКТИВІВ

Мартиненко О. В., канд. пед. наук, доцент;

Терехова М. Г., магістрант

Бердянський державний педагогічний університет, м. Бердянськ, Україна

У Національній стратегії розвитку освіти в Україні на 2012-2021 рр. робиться наголос на тому, що одним з пріоритетних напрямків державної освітньої політики має стати побудова ефективної системи національного виховання, розвитку і соціалізації дітей та молоді [2]. Соціалізація дитини являє собою соціально-педагогічне явище, яке представляє процес встановлення взаємин особистості з соціумом (суспільством і навколишнім середовищем) на